ESIMESE ASTME KOHTU OTSUS (esimene koda)

31. mai 2005 *

Kohtuasjas T-373/03,

Solo Italia Srl, asukoht Ossona (Itaalia), esindajad: advokaadid A. Bensoussan, M.-E. Haas ja L. Tellier-Loniewski, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

hageja,

versus

Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused), esindajad: I. de Medrano Caballero ja A. Folliard-Monguiral,

kostja,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

teine menetluspool Siseturu Ühtlustamise Ameti apellatsioonikojas, menetlusse astuja Esimese Astme Kohtus

Nuova Sala Srl, asukoht Brescia (Itaalia), esindajad: advokaadid E. Gavuzzi, S. Hassan ja C. Pastore,

mille esemeks on kaebus Siseturu Ühtlustamise Ameti teise apellatsioonikoja 10. septembri 2003. aasta otsuse (asi R 208/2003-2) peale, millega kinnitati sõnamärgi PARMITALIA registreerimisest keeldumine,

EUROOPA ÜHENDUSTE ESIMESE ASTME KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja esimees J. D. Cooke, kohtunikud I. Labucka ja V. Trstenjak,

kohtusekretär: vanemametnik J. Palacio González,

arvestades 12. novembril 2003 Esimese Astme Kohtu kantseleisse saabunud hagiavaldust,

arvestades 18. märtsil 2004 Esimese Astme Kohtu kantseleisse saabunud kostja vastust,

arvestades 8. märtsil 2004 Esimese Astme Kohtu kantseleisse saabunud menetlusse astuja vastust,

arvestades 16. novembri 2004. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Vaidluse taust

1 Solo Italia Srl (edaspidi „hageja") esitas 14. jaanuaril 2000 Siseturu Ühtlustamise Ametile (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused) (edaspidi „ühtlustamisamet") nõukogu 20. detsembri 1993. aasta määruse (EÜ) nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta (EÜT 1994, L 11, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 146) (muudetud kujul) alusel taotluse ühenduse kaubamärgi registreerimiseks.

2 Kaubamärk, mille registreerimist taotleti, on sõnamärk PARMITALIA.

3 Kaubad ja teenused, mille jaoks registreerimist taotleti, kuuluvad 15. juuni 1957. aasta märkide registreerimisel kasutatava kaupade ja teenuste rahvusvahelise klassifikatsiooni Nizza kokkuleppe (uuesti läbi vaadatud ja parandatud) klassi 29 ning vastavad järgmisele kirjeldusele: „Juustud".

4 Kaubamärgi registreerimise taotlus avaldati 26. detsembri 2000. aasta Ühenduse Kaubamärgibülletäänis.

5 Nuova Sala Srl (edaspidi „menetlusse astuja") esitas 16. märtsil 2001 määruse nr 40/94 artikli 8 lõike 1 punktide a ja b alusel taotletud kaubamärgi registreerimise taotluse peale vastulause kõikide kaupade osas. Vastulause tugines varasemale ühenduse kujutismärgile PARMITAL, mis registreeriti 1. detsembril 1998 kaupadele samas klassis ning mis vastas samale, eespool punktis 3 nimetatud kirjeldusele.

6 26. novembri 2002. aasta otsusega, mis edastati pooltele samal päeval faksi teel, rahuldas vastulausete osakond vastulause. Ta leidis sisuliselt, et asjakohased kaubamärgid on nii visuaalselt, foneetiliselt kui ka kontseptuaalselt sarnased.

7 4. detsembril 2002 tegi Prantsuse äriühing nimega OK SA, kelle seost hagejaga ei olnud ühtlustamisamet tuvastanud, ühtlustamisameti pangakontole 800 euro suuruses summas ülekande märkega PARMITALIA. Maksekorraldus täideti 29. novembril 2002. Muu hulgas kirjutas hageja oma esindajale välja tšeki 1375 euro suuruses summas ühtlustamisametile kaebuse esitamiseks. Siiski on tehtud kindlaks, et see esindaja seda kaebust ei esitanud.

8 17. jaanuaril 2003 saatis ühtlustamisameti finantstalitus, arvates, et ta saadab selle hagejale, Prantsuse äriühingule nimega Solo Italia France kirja 4. detsembril 2002 saadud makse aluse kohta teabe saamiseks, milles ta viitas 17. veebruaril 2003 mööduva ühekuulise tähtaja määramisele makse aluse kindlakstegemiseks, mille puudumisel loetakse see makse kehtetuks ning tehakse tagasimakse.

9 17. veebruaril 2003 sai ühtlustamisamet hagejalt kirja, milles märgiti, et tasutud lõiv käib 26. novembri 2002. aasta otsuse peale esitatud kaebuse kohta. Kirjale oli lisatud prantsuskeelne kaebus. 20. veebruaril 2003 esitati selle dokumendi tõlge menetluskeeles (st inglise keeles).

10 3. märtsil 2003 esitas hageja esindaja ühtlustamisametile 29. novembri 2002. aasta maksekorralduse koopia. 14. märtsil 2003 teavitati ühtlustamisametit uue esindaja määramisest, kes esitas 21. märtsil 2003 uued menetlusdokumendid.

11 24. märtsil 2003 teavitas ühtlustamisamet hagejat tema kaebuse kättesaamisest ning saatis asja apellatsioonikojale. 14. mail 2003 saatis ühtlustamisamet hagejale vastulause esitaja 9. mai 2003. aasta menetlusdokumendid. 10. juunil 2003 vastas hageja nendele ning 17. juunil 2003 kinnitas ühtlustamisamet vastuse kättesaamist. Hageja esitas ühtlustamisametile uue vastuse 21. augustil 2003, mille kättesaamist kinnitati 10. septembril 2003.

12 10. septembri 2003. aasta otsusega, millest teatati hagejale 17. septembril 2003, tegi teine apellatsioonikoda kaebuse kohta otsuse ning lükkas selle vastuvõetamatuse tõttu tagasi, kuna määruse nr 40/94 artiklis 59 sätestatud kaebuse esitamise tähtajast ei olnud kinni peetud. Apellatsioonikoda leidis, et see tähtaeg möödus 26. jaanuaril 2003 ning pärast seda kuupäeva esitatu ei saa nimetatud kaebust mõjutada.

Poolte nõuded

13 Hageja ja ühtlustamisameti kohtukõned ning vastused Esimese Astme Kohtu küsimustele kuulati ära 16. novembri 2004. aasta kohtuistungil.

14 Hageja palub Esimese Astme Kohtul:

— tunnistada käesolev hagi vastuvõetavaks ning tühistada 10. septembri 2003. aasta otsus;

— mõista kohtukulud välja ühtlustamisametilt.

15 Ühtlustamisamet palub Esimese Astme Kohtul:

— jätta hagi rahuldamata;

— mõista kohtukulud välja hagejalt.

16 Menetlusse astuja palub Esimese Astme Kohtul:

— jätta hagi rahuldamata;

— mõista kohtukulud välja hagejalt.

17 Kuna menetlusse astuja ei saanud kohtuistungil osaleda, siis esitas ta oma märkused faksi teel, mis hageja ning ühtlustamisameti nõusolekul lisati kohtutoimikule.

Õiguslik käsitlus

18 Hageja toob välja kolm väidet, mis tulenevad vastavalt Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni (EIÕK) artikli 6, komisjoni 13. detsembri 1995. aasta määruse (EÜ) nr 2868/95, millega rakendatakse nõukogu määrus nr 40/94 (EÜT L 303, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 189), eeskirjade 55, 61 ja 65 ning määruse nr 40/94 artikli 59 rikkumisest.

Kahe esimese väite vastuvõetavus

Esimene väide, mis tuleneb EIÕK artikli 6 rikkumisest

— Poolte argumendid

19 Hageja arvates nõuab EIÕK artikkel 6, et süüdistatavaid isikuid teavitatakse nõuetekohaselt tema suhtes algatatud menetlusest. 26. novembri 2002. aasta otsuse edastamine faksi teel rikub seda sätet, kuna see ei pea kinni otsusest teatamise kindluse tingimusest. Kuna teade ei olnud nõuetekohaselt edastatud, siis ei saanud sellest hakata kulgema mingi tähtaeg; hageja järeldab sellest seega, et kaebus tuleb

lugeda vastuvõetavaks. Kohtuistungil kinnitas hageja, et esimene väide puudutab õiguskindluse puudumist ning faks, millele ei olnud alla kirjutatud ning nagu ta lisab, mille kohta ühtlustamisamet ei olnud esitanud väljastusteadet, ei saa õiguskindlust tagada.

20 Ühtlustamisamet leiab, et esimene väide on vastuvõetamatu põhjendusel, et see ei ole piisavalt põhjendatud ning ei ole seega kooskõlas kodukorra artikli 44 lõike 1 punktiga c.

21 Kohtuistungil lisas ühtlustamisamet, et EIÕK artikli 6 rikkumisest tulenev väide on igal juhul vastuvõetamatu, kuna seda ei esitatud apellatsioonikoja menetluses.

— Esimese Astme Kohtu hinnang

22 Apellatsioonikoja menetluses viitas hageja oma asjatundmatusele ühtlustamisameti menetlusnormide osas, tõi välja kaubamärkide Parmital ja Parmitalia segiajamise tõenäosuse puudumise ning edaspidi kolmanda väite raames käsitletud argumendi, mille kohaselt lõivu tasumisest piisab kaebuse esitamise vorminõuete täitmiseks.

23 Seega on selge, et EIÕK artikli 6 võimalikust rikkumisest tulenevat väidet ei ole hageja ühtlustamisameti menetluses kunagi esitanud ning seetõttu ei saa seda ka kontrollida.

24 Lisaks tuleb esiteks mainida, et „registreerimisest keeldumise suhteliste põhjustega seotud menetlustes piirdub ühtlustamisamet siiski kontrollimisel osaliste esitatud faktide, tõendite ja väidetega ning esitatud nõudmistega" määruse nr 40/94 artikli 74 kohaselt (Esimese Astme Kohtu 22. oktoobri 2003. aasta otsus kohtuasjas T-311/01: Éditions Albert René *v.* Siseturu Ühtlustamise Amet — Trucco (Starix), EKL 2003, lk II-4625, punkt 69).

25 Teiseks tuleb meelde tuletada, et Esimese Astme Kohtule esitatud hagi eesmärk on ühtlustamisameti apellatsioonikodade otsuste õiguspärasuse kontrollimine määruse nr 40/94 artikli 63 mõttes (Esimese Astme Kohtu 5. märtsi 2003. aasta otsus kohtuasjas T-237/01: Alcon *v.* Siseturu Ühtlustamise Amet — Dr. Robert Winzer Pharma (BSS), EKL 2003, lk II-411, punkt 61; 6. märtsi 2003. aasta otsus kohtuasjas T-128/01: DaimlerChrysler *v.* Siseturu Ühtlustamise Amet (Calandre), EKL 2003, lk II-701, punkt 18; 3. juuli 2003. aasta otsus kohtuasjas T-129/01: Alejandro *v.* Siseturu Ühtlustamise Amet — Anheuser-Busch (BUDMEN), EKL 2003, lk II-2251, punkt 67, ja eespool viidatud kohtuotsus Starix, punkt 70). Kuigi määruse nr 40/94 artikli 63 lõike 3 kohaselt on Esimese Astme Kohus „pädev vaidlustatud otsust tühistama või seda muutma", tuleb seda sätet lugeda eelnevat lõiku silmas pidades, mille kohaselt „[k]aebuse aluseks võib olla pädevuse puudumine, olulise menetlusnormi rikkumine, asutamislepingu, käesoleva määruse või nende rakendusnormide rikkumine või võimu kuritarvitamine", ning EÜ artiklite 229 ja 230 raames. Järelikult ei tohi Esimese Astme Kohtu kontroll apellatsioonikoja otsuse õiguspärasuse üle väljuda apellatsioonikojas käsitletud õiguslikust raamistikust (eespool viidatud kohtuotsus Starix, punkt 70).

26 Kodukorra artikli 135 lõige 4 täpsustab muu hulgas, et „[p]oolte avaldused ei või muuta apellatsioonikoja menetluses oleva hagi eset" (eespool viidatud kohtuotsus Starix, punkt 71).

27 Seega ei saaks hageja Esimese Astme Kohtult oodata, et viimane otsustaks EIÕK artikli 6 võimalikust rikkumisest tuleneva väite üle, mida ei esitatud ühtlustamisameti haldusmenetluses.

28 Kui ühtlustamisamet ei oleks selle väite uudsust oma menetlusdokumendis välja toonud, vaid oleks sellele viidanud alles kohtuistungi käigus, siis see asjaolu ei oleks vaidluse lahendust mõjutanud, kuna apellatsioonikoja ning Esimese Astme Kohtu menetluses läbivaadatava hagi ühtsuse küsimuse puhul on tegemist avaliku korra küsimusega, mida Esimese Astme Kohus peab omal algatusel kontrollima.

29 Esimene väide tuleb seega vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

Teine väide, mis tuleneb määruse nr 2868/95 eeskirjade 55, 61 ja 65 rikkumisest

— Poolte argumendid

30 Teise võimalusena toob hageja välja, et kui seda peab pidama EIÕK artiklis 6 sätestatud põhimõtetega kooskõlas olevaks, siis vastulausete osakonna 26. novembri 2002. aasta otsuse edastamine ei olnud nõuetekohane, kuna ei peetud kinni määruse nr 2868/95 eeskirjades 55, 61 ja 65 ette nähtud tingimustest.

31 Hageja märgib, et selle teate edastamise uurimine lubab sedastada, et nii kiri kui ka nimetatud otsus ei olnud allkirjastatud ning viimasel ei olnud määruse nr 2868/95 eeskirjas 55 sätestatud pitserit, esimesel leheküljel olevat ainukest logo ei saa pidada jõusolevate õigusaktidega nõutud pitseriks.

32 Ühtlustamisamet leiab, et hageja heidab ka apellatsioonikoja otsusele lisaks allkirjade puudumisele ette pitseri puudumist.

33 Ta leiab, et teine väide on vastuvõetamatu.

34 Tema arvates tuleb see väide vastulausete osakonna otsuse osas tunnistada vastuvõetamatuks, kuna kodukorra artikli 135 lõike 4 kohaselt ei või poolte avaldused muuta apellatsioonikoja menetluses oleva hagi eset.

35 Mis puudutab apellatsioonikoja otsusest teatamist, siis võimalik menetlusnormi rikkumine ei ole vaidlustatud otsuse tühistamiseks piisav, puudused otsusest teatamise menetluses on otsuse väline asjaolu ning seega ei saa see otsust kehtetuks muuta (Euroopa Kohtu 14. juuli 1972. aasta otsus kohtuasjas 48/69: ICI *v.* komisjon, EKL 1972, lk 619, punkt 39, ja Esimese Astme Kohtu 28. mai 1998. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-78/96 ja T-170/96: W *v.* komisjon, EKL AT 1998, lk I-A-239 ja II-745, punkt 183). Igal juhul ei rikutud ühtegi olulist vorminõuet, kuna otsus edastati hagejale, mis ei oleks saanud hagejal takistada oma õigusi kaitsmast (Esimese Astme Kohtu 2. juuli 2002. aasta otsus kohtuasjas T-323/00: SAT.1 *v.* Siseturu Ühtlustamise Amet (SAT.2), EKL 2002, lk II-2839).

36 Lõpuks ei ole hagejal mingit põhjendatud huvi otsuse tühistamiseks vorminõuete rikkumise tõttu, juhul kui otsuse tühistamine võib kaasa tuua uue, tühistatud otsusega sisult identse otsuse tegemise (vt selle kohta Euroopa Kohtu 6. juuli 1983. aasta otsus kohtuasjas 117/81: Geist *v.* komisjon, EKL 1983, lk 2191, punkt 7; Esimese Astme Kohtu 18. detsembri 1992. aasta otsus kohtuasjas T-43/90: Díaz García *v.* parlament, EKL 1992, lk II-2619, punkt 54 ; 20. septembri 2000. aasta otsus kohtuasjas T-261/97: Orthmann *v.* komisjon, EKL AT 2000, lk I-A-181 ja II-829, punktid 33 ja 35, ning 3. detsembri 2003. aasta otsus kohtuasjas T-16/02: Audi *v.* Siseturu Ühtlustamise Amet (TDI), EKL 2003, lk II-5167).

— Esimese Astme Kohtu hinnang

37 Esiteks tuleb rõhutada, et hageja teise väite lugemisest ei tulene, et hageja tahaks kritiseerida apellatsioonikoja otsusel pitseri puudumist. Tema hagiavalduse esitamine puudutab vastulausete osakonna 26. novembri 2002. aasta otsusest teatamist. Hageja tsiteerib vastupidi aga apellatsioonikoja otsuse näidet, märkides, et „võrdlus apellatsioonikoja 10. septembri 2003. aasta otsusega on huvitav, kuna edastatud dokumentide esimesel leheküljel tundub esmapilgul olevat sama logo, kuid selle otsuse puhul on nii kiri kui ka otsus ise allkirjastatud".

38 Mis puudutab 26. novembri 2002. aasta otsusest teatamist, siis on selge, et määruse nr 2868/95 eeskirjade 55, 61 ja 65 rikkumisest tulenevat alust ei ole hageja ühtlustamisameti menetluses kunagi esitanud ning seetõttu ei saa seda ka kontrollida.

39 Eespool punktides 24–26 toodud põhjustel ning nagu ühtlustamisamet on õigesti märkinud, ei saaks hageja Esimese Astme Kohtult oodata, et viimane otsustaks käesoleva, nende eeskirjade rikkumisest tuleneva väite üle, mida ei esitatud ühtlustamisameti haldusmenetluses.

40 Kohtuistungil ei vastanud hageja muu hulgas selle punkti osas ühtlustamisametile.

41 Teine väide tuleb seega vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

Kolmanda väite, mis tuleneb määruse nr 40/94 artikli 59 rikkumisest, põhjendatus

Poolte argumendid

42 Teise võimalusena väidab hageja, et 29. novembri 2002. aasta maksekorraldus teavitas ühtlustamisametit selgelt hageja otsusest kaebus esitada. Ta märgib, et alles 17. jaanuaril 2003 palus ühtlustamisamet hagejalt selgitusi ülekande kohta. 17. veebruaril 2003 vastas hageja ühtlustamisametile, tuues välja tema esindaja vea, kes ei tegutsenud vastavalt hageja juhtnööridele.

43 Nagu hageja on ühtlustamisametile 21. augustil 2003 saadetud kirjas juba märkinud, leiab ta, et ükski õigusakt ei sätesta ühtlustamisametile kaebuse esitamise kindlat vormi ning ühtlustamisamet tuvastas selgesti, et kaubamärgile PARMITALIA viitava 800 euro suuruses summas pangaülekande tegija on hageja, kuna see oli 17. jaanuari 2003. aasta kirja teemaks.

44 Hageja leiab, et lõivu tasumisest piisab kaebuse esitamise vorminõuete täitmiseks. Ta lisab, et ühtlustamisamet tunnistab selle summa kättesaamist ning ülekande tegija tuvastamist.

45 Seega esitati kaebus tähtaegselt ning selle peab tunnistama vastuvõetavaks, kuna lisaks esitati edasikaebuse aluste selgitus nelja kuu jooksul, st 17. ja 20. veebruaril ja 21. märtsil 2003, ning menetlus toimus määratud tähtaegade jooksul.

46 Lõpuks toob hageja välja, et kui ühtlustamisamet otsustas oma otsused edastada vähem rangemaid mooduseid kasutades, tehes seda faksi teel, ning alustas selle „pehme" teatamise mooduse kasutamist apellatsioonimenetluse raames, siis ei saa see siiski piirata nende kaebuste menetlemist ning määruse nr 40/94 artiklis 78 sätestatud tähtaja ennistamist. Ühtlustamisameti selle määruse artiklis 59 toodud tingimuste ja artikli 78 rakenduskorra kitsas tõlgendamine tõi kannatanud poole jaoks tema esindaja vea tõttu kaasa õiguskaitse kaotamise, mis ei lubanud hagejal ennast õiglasel viisil kaitsta.

47 Kohtuistungil tõi hageja välja, et ühtlustamisamet oleks pidanud täpsustuste nõudmisel, mille ta saatis Solo Italia France'ile — keda hageja pidas kirja õigeks adressaadiks — tuletama meelde kahekuulist tähtaega ning see oleks pidanud hakkama uuesti kulgema alates ühtlustamisameti poolt täpsustuste nõudmisest. Asjaolu, et ühtlustamisamet ei maksnud tagasi 800 euro suurust summat, tõestab muu hulgas, et viimane pidas seda nõuetekohaselt esitatuks.

48 Kohtuistungil täpsustas hageja ka seda, et ta ei nõua tegelikult määruse nr 40/94 artikli 78 kohaldamist, vaid ta tahab rõhutada, et esindaja vea korral ei saa kohaldada tähtaja ennistamist.

49 Ühtlustamisamet leiab, et määruse nr 2868/95 eeskirja 48 lõike 1 punkti c ja määruse nr 40/94 artikli 59 kohaselt peab kaebus selleks, et see oleks vastuvõetav, täitma korraga kolm kumuleeruvat tingimust: esiteks peab kaebuse esitama kahe kuu jooksul alates kaevatava otsuse, milles tehakse märge vaidlustatava otsuse kohta ja selle kohta, millises ulatuses otsuse muutmist või tühistamist nõutakse, teatavaks tegemisest; teiseks peab selle kahekuulise tähtaja jooksul tasuma lõivu kaebuse esitamise eest; kolmandaks tuleb nelja kuu jooksul alates otsuse teatavaks tegemisest esitada kirjalik selgitus edasikaebuse aluste kohta.

50 Ühtlustamisamet märgib lisaks, et olgugi et hageja seda teemat ei käsitlenud, ei saa kaebuse esitamise lõivu tasumise tulemuseks olla kaebuse esitamise tähtaja pikendamine.

51 Lõpuks rõhutab ühtlustamisamet, et hageja ei esitanud tähtaja ennistamise nõuet.

52 Kohtuistungil märkis ühtlustamisamet, et oli võimatu tuvastada äriühingute OK SA ja Solo Italia vahelist seost, et 800 euro suuruse summa puhul võis olla tegemist mitme lõivu tasumisega või erinevate taotlustega, et kahekuuline tähtaeg on kohustuslik tähtaeg, mida ühtlustamisameti finantstalitus ei saa pikendada, ja et see talitus ei saanud hagejale meelde tuletada kahekuulise tähtaja kulgemist, kuna ta ei võinud teada, et tegemist on kaebuse esitamise tähtajaga. Üldiselt ei ole ühtlustamisameti finantstalituse, kellel on pealegi oma arvutisüsteem, ülesandeks seda uurida; ning kui ta oleks isegi saanud aru, et tegemist on kaebuse esitamise lõivuga, siis tema kohustuseks ei oleks olnud hagejale kaebuse esitamise tähtaja olemasolust teatada.

53 Ühtlustamisamet selgitas kohtuistungil lõpuks seoses tähtaja ennistamisega, et selle põhimõtte rakendamine ei ole esindaja vea puhul sugugi mitte välistatud; kaks ühenduse kohtu otsust jätavad muu hulgas selle võimaluse alles.

54 Menetlusse astuja lisab ühtlustamisameti argumentidele, et 29. novembri 2002. aasta maksekorraldusel on äriühingu OK SA nimi, mis ei lubanud seda seostada

äriühinguga Solo Italia Srl; ta väidab, et ühtlustamisamet saatis 17. jaanuaril 2003 selgitamise nõude muu hulgas teisele äriühingule nimega Solo Italia France, asukohaga Prantsusmaal, mitte Itaalias.

55 Lõpuks märgib menetlusse astuja, et lisaks on määruse nr 40/94 artikli 78 lõike 2 kohaselt tähtaja ennistamine võimalik siis, kui taotlus on esitatud kirjalikult ja samal ajal on tasutud vastav lõiv; sellist taotlust ei saa käesolevas asjas esitada, kuna üheaastane tähtaeg on möödunud.

Esimese Astme Kohtu hinnang

56 Määruse nr 40/94 artikli 59 kohaselt tuleb teade kaebuse esitamise kohta ühtlustamisametile esitada kirjalikult kahe kuu jooksul alates otsuse teatavaks tegemisest, mille peale kaevatakse.

57 Käesolevas asjas tuleb tunnistada, et selle tähtaja jooksul ei esitatud ühtlustamisametile ühtegi kirjalikku teadet.

58 Kui selle artikli kohaselt loetakse kaebus esitatuks alles pärast lõivu tasumist, siis ainult vastava summa ülekandmist ei saa pidada nimetatud artikli kohaselt nõutud toiminguga võrdväärseks.

59 Lisaks ei tulene üheski ühtlustamisameti ja täpsemalt selle finantstalituse kohta käivast õigusaktist ega kohtupraktikast kohustust hoiatada võimalikke apellatsioonikoja menetluses osalevaid hagejaid ette määruses nr 40/94 sätestatud nõuete mittetäitmise tagajärgedest.

60 Mis puudutab tähtaja ennistamist, siis määruse nr 40/94 artikli 78 sõnastus ei välista selle põhimõtte kohaldamist esindaja vea korral. Veel peavad selle puhul olema täidetud teatud tingimused, eelkõige tingimus, mis eeldab, et asjaoludest tulenevalt on tõendatud kõikide asjakohaste abinõude kasutamine (vt seoses kaebuse esitaja esindaja veaga Esimese Astme Kohtu 20. juuni 2001. aasta otsus kohtuasjas T-146/00: Ruf et Stier *v.* Siseturu Ühtlustamise Amet (Image „DAKOTA"), EKL 2001, lk II-1797, punktid 55–61).

61 Kuna määruse nr 40/94 artikli 59 tingimusi käesoleval juhul ei täidetud, siis tuleb ka kolmas väide tagasi lükata ning seega ka kogu hagi tervikuna rahuldamata jätta.

Kohtukulud

62 Kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna kohtuotsus on tehtud hageja kahjuks, mõistetakse kohtukulud vastavalt ühtlustamisameti ja menetlusse astuja nõudele välja hagejalt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ESIMESE ASTME KOHUS (esimene koda)

otsustab:

1. **Jätta hagi rahuldamata.**

2. **Mõista kohtukulud välja hagejalt.**

Cooke Labucka Trstenjak

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 31. mail 2005 Luxembourgis.

Kohtusekretär

H. Jung

Koja esimees

J. D. Cooke